

Leto VII.

V Ljubljani, 21. oktobra 1911.

Štev. 30

MANICA KOMANOVA:

Kako je bolje?

Pač težko je umreti,
če poln imaš družine hram;
še težje je živeti,
če dolge dneve šteješ sam.
(Kaz. Radič.)

Kako je bolje? »Živeti v zakonu, ali izven zakona?« O tem čujem mnogokrat razpravljati priproste, pa tudi izobražene ljudi v večji ali manjši družbi. A kadar se vname taka debata, tedaj navadno na konci pojo »glorijo« samskemu stanu, medtem ko se samci — posebno oni, ki žele iz tega ali onega vzroka skočiti v »sladki zakonski jarem« — vedno bolj ogrevajo za zakonski stan. To poslednje izvira menda iz tega, ker vsakdo pri svojem bližnjiku vidi le zgolj dobrote, a ne pomisli, da ima vsak stan poleg svojih sladkosti tudi svoje grenkosti.

Torej kako je bolje?

Na to vprašanje odgovoriti z eno samo besedo, je skoraj nemogoče, kajti upoštevati je treba vse razne dobre in slabe okoliščine, ki zadevajo sedaj ta, sedaj oni stan.

Kadar sem na primer gledala in premišljevala svojo omoženo sestro, ki je živela sredi svojih lepih in zdravih otrok, sem si vedno mislila: »Blagor ji! Kakor kraljica prebiva med svojimi dragimi otroki, zanje živi, jih ljubi ter je tudi ona ljubljena od njih, medtem ko sem jaz osamljena in povsod tuja, kamor pridem«.

**Vsaka gospodinja, ki hoče 'Slovensko Gospodinjo' zastoj,
naj pošlje svoj naslov Kolinski tovarni v Ljubljani.**

Ko sem bila pa nekoč priča, ko je njen starejši sinko ječal v smrtnih bolečinah, ko sem takorekoč videla od bridkosti in žalosti razdvojeno njeno materinsko srce, ki je bilo v svoji preveliki ljubezni pripravljeno odkupiti z lastnim življenjem zdravje in življenje sinkovo, a mu ni moglo niti za las pomagati — o, tedaj sem si, prevzeta od nepopisne tuge zakrila oči, bežala proč in se rotila raje samovati do smrti, kakor pa doživeti kdaj tako brezmejno gorje.

Vzemimo drugi slučaj!

Nedavno mi je neki profesor-duhovnik tožil takole: »Odkar je zabobnelo kamenje na krsti mojih staršev, sem ostal tako osamljen na svetu, kakor čolnič v sredini morja. Imam sicer brata, a on mi je bil brat le toliko časa, dokler se ni oženil. Ko pa je dobil ženo in otroke, živel je le njim, meni pa se je popolnoma odtujil. Jaz sem sicer zadovoljen v svojem stanu, a kadarkoli vidim koga izmed mojih nekdanjih součencev, ki žive sedaj že v krogu svojih otrok, vselej mu zavidam njegovo srečo.«

Še en slučaj!

Bilo je neke zimske noči — jaz sem živela še pri starših — ko prisopiha na okno trkat naša najbližja soseda. Jokala in klicala je tako milo, da bi se je kamen usmilil. Jaz jej skočim odpret in tedaj se mi nudi žalosten prizor: Ubožica je držala z vsako roko po enega otročička, a sama je bila vsa raztrgana, iz čela pa ji je kapala kri.

»Pomagajte nam in spravite nas,« je hitela do smrti preplašena. »Ubiti me je hotel. In ko sta začela kričati še otročiča, nameril je tudi nanja. Komaj smo mu ubežali. Oh, ta večni pekel! Saj zame mi že ni toliko, le otroci, ti nedolžni reveži se mi smilijo. Joj, joj, kaj je bilo meni vsega tega treba? — Glejte, imela sem vsega dovolj. Kako lahko bi živela, da se nisem obesila na tega ničvredneža. Jojmene, po golih kolenih bi rada romala na Šmarno goro in nazaj, ako bi bila še enkrat prosta. Pa sedaj je prepozno — prepozno!«

Vidite, takih in podobnih slučajev bi vam lahko naštel še sto in sto, a s tem bi vprašanje — je li živeti bolje v zakonu, ali izven zakona — še vedno ne bilo rešeno. Pač pa se iz tega lahko učimo, da imata oba stanova svoje solnčne, kakor tudi svoje senčne strani. In na to moramo vedno računati. Zato naj bi zakonci ne povzdigovali vedno v deveta nebesa »srečne samske svobode,« nego naj bi raje upoštevali svoje ugodnosti in

Zahtevajte cikorijo

veselje, ki ga uživajo kot gospodarji svojih družin, kot srečni očetje in matere svojih ljubljenih in ljubečih otrok, medtem ko so samski ljudje osamljeni, povsod tuji in nimajo nikogar, s katerimi bi delili svoje veselje in mu potožili svoje gorje.

Nasprotno naj bi pa tudi samci ne bili tega mnenja, da se zakoncem vedno cedi med in mleko! Naj bi nekoliko pogledali v svet, in videli bi, koliko je dandanes nesrečnih družin, med katerim so največjega pomilovanja vredne one — in teh ni malo — ki imajo neubogljive, pokvarjene in hudobne otroke, ki s svojo razuzdanostjo nakopavajo ne le sebi nego tudi staršem sramoto in jih spravljajo v prezgodnji grob.

Seveda, vseh križev in težav popolnoma ogniti se, to nam je nemogoče in najsi živimo v tem ali onem stanu.

»Popolne, neskaljene sreče
pod solncem ne včaka zemljan,«

je rekel pesnik S. Gregorčič.

Vendar pa bi se dalo človeško življenje v splošnem oziru mnogo bolj omiliti in osrečiti, ako bi vsak posameznik svoje ugodnosti nekoliko bolj upošteval, a vse one neprilike in težave, katerim uiti ne more, pa bolj ravnodušno sprejel ter skušal kolikor mogoče zadovoljiti se s svojo dano mu usodo.

Na ta način bi bila mnogo olajšana življenska peza vsem onim, ki žive v zakonu, kakor tudi nam, ki smo ostali »tako.«

MIŠKA:

Spomini drja. Kržana.

Čitalnici se je zbrala vsa trška elita, kakor že par let in sv. Miklavž je hodil med otroci in delil pozemeljske darove in nebeške blagoslove vsekrižem in navprek, da se je veselja topilo srce marsikateremu neubogljivežu, ki ga je poprej karala mati, da dobi samo dolgo šibo, a mu je naložil sv. Miklavž jabolk in pomaranč, sladkarij in povrhu še voščenega moža z dolgo, rdečo lestvo in visokim, zlatim cilindrom. In res je bil dober ta

v korist Družbe sv. Cirila in Metoda!

sv. Miklavž, kakor že dolgo ne. Dolgo srebrno palico je imel ter dolgo belo brado in obleko svetlo, da so otroci trepetali pred njim v sveti grozi. Ko je razdelil vse darove, se je še enkrat ozrl po mali čitalniški^o dvorani in je spregovoril svečano in glasno:

Zdaj v nebesa grem nazaj,
Kjer bom kupoval igračke;
A za zlobne in poredne
Pa mazilo za — čez hlačke.

Tako se je priporočil in izginil skozi stranska vrata. A vedi zlomek, kako se je zgodilo, da je zakričalo par gostov v čitalniški restavraciji, ko se je prikazal^o med vrati visok, eleganten gospod.

»Oj sveti Miklavž, ali si postal pesnik?«

»Sedi no sem, božji poslanec!«

»Ti jezični dohtar,« se je pošalil okrajni sodnik Trdan in ga z nasmehom potrepal po rami, škoda da se nisi posvetil »Taliji.«

In dr. Kržan, odvetnik v tistem trgu, je sedel z zadovoljnim usmevom na zagorelem, lepem obrazu k veseli družbi. Med pogovori in zdravicami jim je hitro potekal čas in končno je ostala v restavraciji samo omenjena družba. Takrat je zopet povzel besedo zgovorni sodnik Trdan in se obrnil proti dr. Kržanu:

»No, sedaj nam pa povej, ko si nam že parkrat obljubil, zakaj ti je Miklavžev večer tako pri srcu, da nam igraš že tretje leto svojo ulogo vedno tako izvrstno, kakor nocoj!«

Dr. Kržan je povzdignil kozarec, ga izpraznil in začel tiho:

»No, da vam ustrežem; naj bo, da si je to čisto navadna zgodba, pravzaprav tako neznamen dogodek, da skoraj ni vreden spomina, a jaz se ga spominjam z veseljem, ker mi je bil v gotovo rešitev. Če se ne bi zgodilo, kakor se je, in za kar pojem hvalo in čast vsem svetnikom, kar jih je v pratiki, bi bil jaz danes oženjen puščobnež in bogme taka reva, kakršnih je nekaj tudi v tem trgu.

Dr. Kržan si je nalil kozarec, malce srknil iz njega in nadaljeval:

»Pred desetimi leti sem stradal na Dunaju, kakor jih mnogo še dandanes za ta prokleti nič, ki nam ga nudi življenje — pa kaj, takrat sem bil mlad, dvaindvajset let star, zaljubljen v vse lepo in dobro, a najbolj v svojo Angelo, ki sem jo moral pustiti v domovini. No, in ljubil sem tistega dekleta bolj, kot ne vem kaj in sanjal sem o njej vse dni in vse noči. In seveda, ljubila me je tudi ona zelo, zelo! Pisma so prihajala mokra od njenih

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

solz in če bi prekoval vse poljube, kolikor mi jih je poslala, v svetle zvezde, bi ne bilo na nebu za palec temnega prostora. Tako je bilo z nama in jaz sem presedel pri knjigah z veseljem mnogo noči, samo, da ji zagotovim srečno bodočnost. Ko bi bila kje kaka fakulteta, po kateri bi se moglo povzpeti do cesarja, bi se gotovo odločil za kaj takega, samo če bi zahtevala ona, pa naj bi me stalo še toliko in toliko trpljenja. Je pač tako, da je človek močan in neumen v enaki meri, kadar je zaljubljen. Kaj je torej čudnega, če sem hotel svojo oboževano Angelo za Miklavža nekoliko razveseliti? In zato sem zbiral skozi vse leto desetice in petice ter jih metal v nalašč zato pripravljeno skrinjico, vsak vinar, ki sem ga mogel prihraniti na ta ali oni način, sem položil h kupčku in če se je nabiralo le prepočasi, sem včasih opustil večerjo, drugič zopet še tisto skromno kosilce ali zajutrak, in z veseljem sem včasih zvečer prešteval, koliko sem že prihranil. Štel sem in štel, ugibal, kaj bi ji kupil za tiste bore kronice, a vse se mi je zdelo preskromno in naposled sem si naložil davek še celo na tobak in prihranil tako zopet vsak teden vsaj desetico več. Težko je bilo premagovati se in hoditi s praznim želodcem, dočim so doma počivale v skrinjici srebrne kronice, a misel, da razveselim njo za Miklavža s tem ali onim darilcem, mi je bila trdna opora in vztrajal sem. Prejšnje leto sem ji kupil prstan s tremi kamni, ob strani dva majhna dijamanta, v sredi pa velik rdeč rubin in bila ga je vesela, da se mi ni mogla zahvaliti dovolj. Tisto leto pa sem se namenil, poslati ji zlato zapestnico z ljubkim priveskom in zato sem hranil in skoparil na vse kriplje in pretege. Mnogokrat sem samo zajtrkoval in živel ves dan samo ob kruhu in vodi, a to je bilo tudi vzrok, da sem na zimo obolel. Počutil sem se tako slabega, da sem komaj lazil k predavanjem, moči so mi pešale dan za dnem in naposled sem se odločil, da se odpeljem domov za toliko časa, da malo okrevam. Angeli nisem pisal ničesar o mojem prihodu, ker sem jo hotel presenetiti. Kupil sem, kakor sem se namenil, zlato zapestnico, katero sem ji hotel izročiti za Miklavževo darilce lastnoročno. Lepo darilce se mi je zdelo, ko sem ga ogledoval doma, a koliko prebritkih ur in dni sem moral pretrpeti, da sem mogel kupiti kaj takega.

In tako sem se odpeljal v domovino, vesel in poln hrepenjenja, dasi sem bil ves nadložen in bolan.

Kako dobro se še spominjam tistega večera, ko sem se pripeljal v Ljubljano. Sneg je naletaval in ulice so bile blatne in

Zahtevajte Zvezdno cikorijo!

puste, a kaj sem se brigal za sneg in vso puščobo, ki se je vlekla po ulicah! Napotil sem se naravnost na njeno stanovanje, a nisem je našel doma. Dasi sem zelo težko hodil, in sem bil vsled dolge vožnje še bolj izmučen in slab, sem vendar šel po mestu, češ, mogoče jo kje srečam — in nisem se zmotil.

Ravno me je ustavil nek znanec še izza gimnazijskih let, ko sem jo zagledal v svitu obcestnega kandelabra na nasprotni strani — a žalibog v spremstvu nekega oficirja. Gotovo se je čudno izpremenil tisti hip moj obraz, ker je celo dotični prijatelj opazil mojo nenadno razburjenost in izpremembo. A ko je videl, za kom hodijo moji pogledi, se je nasmehnil skoraj zlobno:

»Ah, saj sem slišal nekaj!« je dejal, »pa sta si bila precej dobra s tistole stvarico! Beži, beži, vsak dan jo vidim s tistim dolginom, ki gre sedajle ob njeni strani.«

»Lažeš!« sem mu siknil v obraz in bil sem tudi prepričan, da laže.

Nato sem odhitel na drugo stran in ju pričel zasledovati. Videla me ni, to sem vedel in lazil sem za njima, kakor vohun. Srce mi je utripalo, dasi nikakor nisem mogel verjeti, da bi me ona varala, a vendar se je začela v meni vzbujati težka ljubosumnost in še vrag vedi kaj, da sem stiskal pesti, kakor da hočem vsak hip planiti tja in ju razgnati z enim samim udarcem. Nič več nisem čutil v nogah take svinčene teže. Dihal sem razburjeno in vsakega, ki me je srečal, sem pogledal ostro in osorno, kakor da hočem od mimoidočih zvedeti resnico in razjasniti temne slutnje. A ona ni vedela, kdo je v njeni bližini in videl sem natanko, kako se mu je zdajpazdaj nasmejala ljubeče in nagibala se k njemu tesno — kot nekdam k meni.

Pred neko razsvetljeno restavracijo sta za hip obstala in nato vstopila. Niti trenotek nisem premišljal, ali bi šel za njima ali ne in vstopil sem tudi jaz.

Sedla sta blizu vrat; ko sem se približal, me je zagledala in pobleдела. Tisti hip je položil suhljavi častnik svojo levico na mizo. Prstan, ki sem ji ga dal prejšnje leto za Miklavža, se je bahato svetil na njegovi roki in to mi je bilo dovolj. Stisnilo me je v prsih, kakor da je nekdo posegel k mojemu srcu z železnimi kremplji in odšel sem, ne da bi jo pozdravil. Prstan, ki sem ga pristradal, je podarila torej njemu in jaz sem nosil v žepu še zlato zapestnico, ki je bila namenjena njej. Posegel sem v žep

Zahtevajte Molinsko cikorijo!

in hotel zaviti k prvemu zlatarju, a zdelo se mi je tako podlo prodajati stvar, na katero me je vezalo toliko različnih spominov. Vršalo mi je po glavi, hodil sem iz ulice v ulico, dokler nisem obstal na mostu in se zasmejal sam sebi. Posegel sem v žep — in zlata zapestnica je sfrčala v vodo.

Še tisto noč sem se odpeljal na Gorenjsko k svojim staršem in ostal doma tri mesece. Duševno in telesno pokrepčan sem se spomladi zdrav povrnil nazaj na Dunaj, kjer pa nisem več skoparil in škodoval svojemu zdravju tako nesmiselno, kakor prvi dve leti. Dovršil sem študije, a Angelo sem videl pozneje samo še enkrat v Gradcu, a med takimi ženskami, da se v pošteni družbi skoraj ne spodobi govoriti o njih. Taka je ta stvar in zato se z veseljem spominjam Miklavževih večerov. Če bi se ne zgodilo tako, bi imel danes pač soprogo, ki bi je bil vesel samo satan.

»Kaj pa z lekarnarjevo Milico,« je opomnil sodnik Trdan, »s to se razumeta bolje — saj bo kmalu poroka!«

Dr. Kržan se je pogladil po plavih brkih in smehljaje prikimal:

»Resnično! S to pa, s to!«

JANKO TRPIN:

Sorodni duši.

Pozdravljam duša te sorodna,
kot da si solnčni žar krasan,
ki po nočeh nam dolgih, zimskih
posije v pomladanski dan!

Kot pomlad z gorkim poljubljajem
cvetic nebroj nam prebudi,
tako si v mojem srcu tožnem
zbudila sladke up mi — ti!

Iz duše novo prerrojene
molitev mi kipi v nebo:
naj Bog ta solnčni žar mi čuva,
da sije vedno mi lepo!

Besni naj burja in nevihta,
tolažba moja si, moj ščit!
Pozdravljam duša te sorodna,
dar božji moj, moj solnčni svit!...

ki se prodaja v korist narodnih društev!

IVANKA:

Mleko.

Drvak vsega živeža je mleko, ki vsebuje krvotvorne in toplotvorne snovi v primernem razmerju ter zato prav lahko rečemo: mleko je meso in kruh obenem. Mleko je sestavljeno iz 4—5⁰/₁₀ mlečnega sladkorja, istotoliko surovega masla, istotoliko sirnine in 1/2⁰/₁₀ trdih snovij; vse drugo pa je voda. Tolšča ali surovo maslo je v mleku v obliki majhnih kroglic, katere obdaja tanka mrenica. Ako stoji mleko dalje časa v posodi, se vzdignjejo te kroglice k površju in tvorijo smetano. Čim več smetane se napravi na površju, tem boljše je seveda mleko. Poleg izredno redilnih lastnosti je mleko tudi zato jako važno hranilno sredstvo, ker ne draži človeškega telesa in je zato posebno prikladno za otroke, slabotne ljudi in bolnike.

Najvažnejši mlečni izdelek je surovo maslo, ki se mete iz smetane v pinji. Mlekarnarje pa imajo za izdelovanje surovega masla druge večje priprave. Ker ostane v surovem maslu še vedno nekaj mleka, ki se pretvori v mlečno kislino in v masleno kislino amonjak, se tako sur. maslo lahko pokvari; pravimo, da je žarko. Da se to ne zgodi, treba presno maslo zgnesti in ga toliko časa v vodi izpirati, da gre samo čista voda iz njega. Da se dalje časa ohrani, ga moramo osoliti in skuhati. Na ta način dobimo maslo.

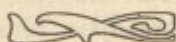
Ako mleko dalje časa stoji, se izpremeni en del mlečnega sladkorja v kislino, vsled tega se mleko skisa in zasiri. Če kislino mleko skuhaš, se loči sirnina od kisle siratke in sirnina se sprime. Tudi v sladkem mleku ločimo sirnino s tolščo vred od vode in to imenujemo sir ali tvarog. Voda ima še nekoliko mlečnega sladkorja v sebi in zato tudi sladek okus; to je potem sladka siratka. Sladko siratko treba odcediti, iz tvaroga pa naredimo mastni sir. Če mleko prej posnameš, pa napraviš iz tvaroga pusti sir.

Velikega pomena je pri mleku in drugih njegovih izdelkih shramba. Mleka ne smeš shranjevati v kuhinji zaradi prevelike toplote; pa tudi v slabo prezračenih prostorih ne, ker je slab zrak poln razkrojevalnih snovi, ki vplivajo na mleko. Nikakor pa ne zadošča, da pokriješ mleko s pokrovcem, češ da ne bo vsega potegnilo nase. V mleku so namreč plini ogljikove kisline in pa taki, ki imajo v sebi dušik. V zakriti posodi se zbirajo ti plini

Zahtevajte Holinsko cikorijo!

nad mlekom, in ker ne morejo nikamor, padajo nazaj, kar je trpežnosti mleka na kvar. Iz tega razvidimo, da je zračnost prvi pogoj, da se mleko dalje časa ohrani. Kdor ima posebno mlekarnico, naj predvsem skrbi, da bo zračna. Mlekarnica naj ne stoji blizu hlevov in gnojišč. Stene naj bodo pobeljene, tla pa potlakana s cementom. Mlekarnica mora biti v vsakem oziru snažna.

Kakor mleko, so tudi surovo maslo, maslo in sir jako redilni. Pri nakupovanju te vrste živil pa moramo biti jako previdni. Marsikatera gospodinja ali kuharica plača surovo maslo, v resnici pa dobi margarino, ki je narejeno iz živalske masti, ne pa iz mleka in je seveda slabšega okusa ter manjše redilne vrednosti. Margarina je rumenkaste barve in jo morajo prodajati v obliki kock. Ločiti surovo maslo od margarine izkušeni gospodinji pač ni težko. Težje pa je, če zmešajo nepoštene prodajalke surovo maslo z drugimi, manj vrednimi živalskimi ali rastlinskimi tolščami. Enake tolšče primešavajo tudi siru. Zato treba v resnici pri nakupovanju mleka, smetane, masla, in sira prav posebne paznosti in nadzorstva od strani oblasti. Vsaka taka goljufija pa se mora takoj naznaniti in strogo kaznovati. Tukaj usmiljenje nikakor ni na mestu!

JANKO TRPIN:

Ti!

Ah, da sočutno le enkrat
bi gledale oči me tvoje,
kako tedaj bi srčno rad
gorje nositi hótel svoje!

Za en poljub tvoj, za en smeh
globoko morje bi naprosil,
naj vrže bisere na breg,
da sam bi tebi v dar jih nosil!

In, če bi mojih pesmi glas
ljubezen v srcu ti obudil,
bi peti hotel ti ves čas,
dokler bi mrtev se ne zgrudil! ...

• RAZNOTEROSTI •

Odlikovana umetnica. Gospa Lucienne Heuvelmans, učenka pariške akademije lepih umetnosti je bila nedavno izredno odlikovana. Dobila je za svoja kiparska dela takoimenovano »Rimsko nagrado«. Ta nagrada obstoja v tem, da sme gospa Heuvelmans

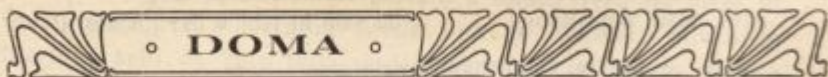
Zahtevajte Holinsko žitno in sladno kavo!

štiri leta prebivati brezplačno v Rimu v vili »Medici« ter dobi skozi štiri leta rento 5000 frankov. Dogodilo se je letos prvokrat, da je dosegla to visoko odlikovanje ženska. Gospa Heuvelmans je nenavadno nadarjena umetnica izredne marljivosti ter doseže gotovo svetoven sloves. — Torej tudi na polju umetnosti prodirajo ženske čimdalje bolj in so pač že ovrgle trditve nekaterih ozkosrčnežev, da ženska v umetnosti doslej še ni dosegla kaj posebnega.

Ženski sodniki v Maroku. Zanimiv ženski poklic v Maroku so »Afrie«, najuglednejše in najvažnejše ženske marokanskih mest. »Afrie« si navadno kupi svojo mastno službo, ki je častipolna in prinaša lepe dohodke. »Afrie« vodijo sodnijske obravnave, v katerih so obtožene ženske.

Ženska poslanik. Južnoamerikanske države so dežele največjih nasprotij. Tukaj črno nazadnjaštvo, tam največji napredek. Tako je na primer republika Uruguay, kjer so vsak hip velike homatije, predkratkim poslala v svet prvega ženskega poslanika, gđčno. Klotildo Luizi. Gospodična Luizi je po rojstvu Italijanka ter doktorica prava; imenovana je bila za poslanico v uruguayskem poslaništvu v Bruslju. Njena sestra je prva doktorica-zdravnica v Uruguayu.

Ženska vrtnarska šola. Na Nemškem je že več ženskih vrtnarskih šol, kjer se izobrazujejo ženske kot strokovne vrtnarice. Sedaj imamo tudi v Avstriji tako vrtnarsko šolo. Društvo »Ženski napredek« pod predsedstvom gospe Marije Wiechovske je ustanovilo na Češkem, v Levinu pri Pragi moderno urejeno žensko vrtnarsko šolo.

Nojeva peresa skodraš, če jih držiš nekaj časa nad žerjavico, ki jo potresi s kuhinjsko soljo. Ali pa potegni posamezne dele peresa preko vroče igle-pletanke, ali preko hrpta noževe rezine.

Plesnobo odstraniš s svinjskih gnjati in klobas, če zmešaš na krožniku kuhinjsko sol s toliko vode, da dobiš redko kašo. S to kašo namaži gnjat in klobase, in plesnoba izgine takoj. Čez par dni se pokrije prekajeno meso vsled precejšne množice soli s solnimi kristali, ki zabranjujejo vsako nadaljno plesnitev.

Zalego molov zamoriš najbolj gotovo, če zlikaš dotično obleko z vročim železom.

Da svetilka svetlejšje gori, pomoči stenj, predenj ga uporabljaš, v jesih. Stenj potem posuši, nakar ga uporabljaš.

Zahtevajte cikorijo

Vsaka narodno zavedna slovenska gospodinja kupuje samo Kolinsko kavno primes. Zakaj to? Predvsem zaradi tega, ker je Kolinska kavna primes najizbornejši kavni pridatek. Ona ima vse tiste lastnosti, ki jih od dobrega kavnega pridataka zahtevamo, združene v najpopolnejši meri. Kavi daje izvrsten okus, lepo barvo in prijeten vonj, in je poleg tega tudi najizdatnejša kavna primes. Z eno besedo: Kolinska kavna primes je glede kakovosti najboljši kavni pridatek. Zato ga vsaka pametna gospodinja kupuje in se je že prav povsod priljubila.

Pa Kolinska kavna primes je tudi domače blago in sicer edino domače blago te vrste. Saj je Kolinska tovarna v Ljubljani domače podjetje, podjetje združenega našega trgovstva.

Naša domača podjetja, našo domačo industrijo, našo domačo trgovino podpirati je pa sveta dolžnost vsakega zavednega Slovenca in vsake zavedne Slovenke. Saj ni treba na dolgo govoriti o tem, da bomo kot narod napredovali le tedaj, če se bo z drugimi panogami vred razvijala tudi naša industrija in naša trgovina. Brez svoje industrije in svoje trgovine ne bomo nikdar od svojih sosedov vpoštrevani. In ker je Kolinska kavna primes domače blago, jo torej vsaka zavedna slovenska gospodinja kupuje — Pa to ni dovolj: vsaka zavedna gospodinja mora Kolinsko kavno primes priporočati tudi onim svojim prijateljicam, ki je morda še ne kupujejo. V slovenski družini se mora rabiti samo naša domača Kolinska kavna primes!

Izvrstno žitno kavo

ki se je na Slovenskem porabi prav veliko, ponuja slovenskim gospodinjam v platnenih vrečicah po pet kilogramov

Kolinska tovarna v Ljubljani.

Kolinske žitne kave Kolinska tovarna sicer ne razpošilja naravnost, t) pa zato ne, da bi ne bilo s tem oškodovano slovensko trgovstvo, vendar pa je v kljub temu še vedno najcenejša in obenem najboljša od vseh. V platnenih vrečicah ostane vedno sveža.

Ime:

R. Miklauc

Ljubljana

*bodi vsakemu znano
pri nakupu blaga za*

obleko in perilo

Priznano najboljša oljnata barva

zmlete s stroji najnovejše sestave — prekašajo vsako konkurenco po finosti, ki omogočijo z jako majhno množino pobarvati veliko površino, razpošilja po nizkih cenah

Adolf Hauptmann-a nasl., Ljubljana

Prva kranjska tovarna

oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja.

Ustanovljena 1832.

Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani ceniki se dobe brezplačno.